

Apulanta, P

Aurinko kun ptti retken, siskoistaan jii lkeen hetken
Pivnsde viimeinen.

Hmr jo metsn hiipi; Pivnsde kultasiipi
aikoi juuri lent eest sen,

Kun Menninkisen pienen nki vastaan tulevan;
se juuri oli noussut luolastaan.

Kas: Menninkinen ennen pivn laskua ei voi
milloinkaan el pll maan.

Katselivat toisiansa. Menninkinen rinnassansa
tunsi kuumaa leiskuntaa.

Sanoi: "Poltat silmini, mutten ole elissni
nhnyt mitn yht ihanaa!

Ei haittaa, vaikka loisteesi mut sokeaksi saa;
on pimess helppoo vaeltaa.

Ky kanssani, niin kotiluolaan nytn sulle tien,
ja sinut armaakseni vien."

Sde vastas: "Peikko kulta, pimeys vie hengen multa,
enk toivo kuolemaa.

Pois mun tytyy heti menn, ellen kohta valoon lenn,
niin en hetkekn el saa!"

Jo niin lhti kaunis Pivnsde, mutta vielkin,
kun Menninkinen yksin tallustaa,

hn miettii: "Miksi toinen tll valon lapsi on,
ja toinen yt rakastaa?"